

Péter és a Kőszikla

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 16:13-20, 21-27; 17:1-9; Efezus 2:20;
Galata 4:4; Zsidók 7:26

„Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem” (Mt 16:15)?

„Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni” (Mt 16:21). Ez volt Isten terve, amelyet kigondolt, még „örök időknek előtte” (Tit 1:2; lásd még 2Tim 1:9). Ezért Jézus nem egyszerűen átadta az információt a tanítványoknak, hogy sokat fog szenvedni, megölik és feltámad a harmadik napon, hanem kifejezte: ezeket a dolgokat el *kell* szenvednie. Mivel adva volt Isten természete, a törvény szentsége, illetőleg a szabad akarat ténye, Jézus halála lehetett az egyetlen út, hogy az emberiség megszabaduljon a törvény áthágása miatti büntetéstől.

A héten több jézusi történetet is megnézünk, jöllehet Péterre és arra fogunk koncentrálni, hogyan reagált Jézus szolgálatára, aki következetesen haladt a halála felé, amit az Istenség már „örök időknek előtte” elhatározott.

május 15.

„TE VAGY A KRISZTUS”

Képzeld el, milyen lehetett Péternek, aki majdnem a szolgálata kezdetétől Jézussal volt! Mi járhatott a fejében, ahogy egymásután tanúja volt a hihetetlen eseményeknek: gyógyítások, ördögűzések, sokaságok megvendéglése, lebilincselő tanítások! Jézus parancsolt a természetnek is, valamint feltámasztott halottakat és járt a vizen. Milyen kérdések kavarghattak Péter fejében nap mint nap (például: Miért engedte Jézus, hogy Keresztelő János megalázó halált haljon?), miközben olyan dolgokat látott, amelyekre nem volt példa addig az emberiség történetében? Végül is Jézus Isten volt emberi testben, az emberiségnek szolgált, értünk élt (Ézs 9:6; Lk 2:10-11; Gal 4:4; Zsid 7:26). Sok rendkívüli tapasztalatot éltek át, akik körülötte voltak, vele éltek, akik a tanítványai voltak.

Olvassuk el Mt 16:13-17 verseit! Mit kérdezett Jézus a tanítványaitól, és mi a jelentősége annak, hogy a feljegyzések szerint egyedül Péter szólalt meg? Miért döntő a válasza?

Péter válasza: „*Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*” (16. vers) a Szentírás egyik csúcspontja. Péter azt fejezte ki, hogy Jézus a „Krisztus”, vagyis a Felkent, ezzel pedig gyakorlatilag Messiásnak mondta (helyesen, ahogy ki is derült). Jézus azért jött, hogy betöltsen a szövetség ígéreteit, amelyeket Isten Ábrahámnak és Izraelnek adott (lásd Gal 3:16).

Ugyanakkor Péter ezt a kijelentést Jézus krisztusi voltáról Cezarea Filippi tartományában tette, amely ekkor pogány terület volt. Az előző napokban láthatta, miként törődik a Mester nemcsak a zsidókkal, de a pogányokkal is. A Szentlélek hatására megértette, hogy Jézus jóval több, mint csupán egy zsidó próféta, ahogy mások vélekedtek róla. Szolgálata sokkal kiterjedtebb volt, mint akár Keresztelő Jánosé, Ézsaiásé vagy Jeremiásé. Valójában az egész emberiséget felölelte. Amikor azt mondta magáról, hogy Ő az „ember Fia”, rámutatott az emberiség egészével vállalt közösségére. Azonban, ahogy a Biblia később bemutatja, Péternek még sokat kellett tanulnia Jézusról, valamint arról a teljességről és egyetemességről, amelynek megvalósításáért jött a világra.

Mi mindent tett Jézus az életünkben, amiről beszélhetünk? Miért jó ezeket folyamatosan szem előtt tartani, sőt emlegetni is?

„EZEN A KÖSZIKLÁN”

Közvetlenül Péter jelentős hitvallomása után, amelyben kijelentette: „*te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*”, Jézus mondott valamit neki.

Olvassuk el Mt 16:17-20 verseit! Mit mondott Jézus Péternek, és hogyan kell ezt érteni?

Az „ezen a kősziklán” kifejezés vitatottá vált a kereszténységben. Katolikus értelmezés szerint a „szikla” magát Pétert jelenti, amivel amellet érvelnek, hogy Péter volt az első pápa. A protestánsok azonban – jó okkal – elutasítják ezt az érvelést. A bibliai bizonyítékok egyértelműen azt támasztják alá, hogy nem Péter, hanem Krisztus a Kőszikla. Először is, a szikla képével Péter több helyen Jézusra és nem önmagára utal (lásd ApCsel 4:8-12; 1Pt 2:4-8). Másodszorban, a szikla mint jelkép az egész Bibliában Istenre és Krisztusra vonatkozik; szemben az emberrel, aki gyenge és megbízhatatlan. „*Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk*” (Zsolt 103:14). „*Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet*” (Zsolt 146:3)! Amiképpen János is írja Jézusról: „*És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyágot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben*” (Jn 2:25). Azaz Ő is pontosan tudta, mi van Péterben (Mt 26:34).

Mit mondanak a következő szövegek arról, hogy ki az igazi Kőszikla, akire, mint alapra felépült az egyház (Mt 7:24-25; 1Kor 10:4; Ef 2:20)?

„Milyen gyöngének tűnt az egyház, mikor Jézus ezeket a szavakat kijelentette! Maroknyi volt a hívők csapata, akik ellen az ördögök meg a gonosz lelkek minden hatalma irányult – Krisztus követőinek mégsem kellett félniük. Erejük Sziklájára építkeztek, senki meg nem dönthette őket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 349. o.).

Milyen tapasztalataid vannak az ember esendőségével és gyengeségével kapcsolatban? Hogyan használhatod ezeket arra, hogy egyedül a Sziklában láss támaszt az életben?

SÁTÁNNAK NEVEZETT PÉTER

Olvassuk el Mt 16:21-23 verseit! Miért lett Jézus hirtelen olyan kemény Péterhez?

Nem az volt a probléma, hogy Péter védeni szeretne volna Jézust, inkább irányítani próbálta. Ebben a pillanatban már nem Jézus követője volt; tulajdonképpen azt mondta neki, hogy kövesse őt. Jézus erre reagált így: „*Távozz tőlem, Sátán*” (23. vers) – ugyanis, amiképpen Sátán a megkísértés pusztájában, ekkor Péter is a misszióját akadályozta. Mk 8:33 megjegyzi, hogy Jézus megfordult és a tanítványaira nézett. Megmenteni jött őket, és nem azért, hogy egyéb kísértéseknek is ki legyen téve, különösen nem a tanítványok részéről, függetlenül attól, mennyire jó szándékú, amit az illető éppen akart. Simon Péter, amennyire csak tehetett, igyekezett irányítása alá vonni a dolgokat, beleértve Jézus tetteit is. Ebben az értelemben nem különbözött egy másik tanítványtól, Júdástól, aki megpróbálta vezetni Jézust, hogy az általa kigondolt terveket hajtsa végre, amelyeket szerinte egy messiásnak tenni kellett volna. Júdással ellentétben azonban Péter mélyen megbánta, amit tett, hajlandó volt elfogadni a fegyelmézést és a bűnbocsánatot.

Olvassuk el Mt 16:24-27 verseit! „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énérétem, megtalálja azt” (25. vers). Mire gondolt Jézus, amikor ezt mondta?

Kultúránk azt tanítja, hogy kövessük az álmainkat és áldozunk fel mindent azért, amit akarunk. Azonban Jézus éppen ennek az ellenkezőjére hív: adjuk fel az álmainkat és bizzuk azokat Őrá. Péter és a többi tanítvány fokozatosan megtanulta, mit is jelent az igaz hit. Az igaz hit nem a vágyott dolgok izgató élvezete, amelyeket többnyire akarnánk. Az igaz hit annak a fájdalmas tapasztalata, hogy *elengedjük* azokat a dolgokat, amelyekre leginkább vágyunk. Amikor *elengedjük* az álmainkat, „elveszítjük az életünket”, ugyanakkor megtaláljuk azt!

Mit kellett már elveszítenünk Jézus követéséért? Mennyire tűnnek fontosnak ezek a dolgok most, visszatekintve, amelyek akkor olyan lényegesnek tűntek?

BÁTORÍTÁS A MENNYBŐL

Olvassuk el Mt 17:1-9 verseit! Mi történt itt, továbbá miért volt ez fontos Jézusnak és a tanítványoknak?

Jézust „egykor a menny szeretete és közössége övezte, de az általa teremtett világban magányos volt. Most a menny elküldte követeit Jézushoz, nem angyalokat, hanem embereket, akik elszenvedtek fájdalmat, bánatot, és együtt tudtak érezni a Megváltóval földi életének próbájában. Mózes és Illés Krisztus munkatársai voltak. Vele együtt sóvárogtak az emberiség megváltásáért... Isten ezeket az embereket választotta az összes, trónját körülvevő angyal felett, hogy beszéljenek Jézussal szenvedéseinek körülményeiről, s vigasztalják, biztosítsák a menny együttérzéséről. A világ reménye, minden emberi lény üdvössége volt beszélgetésük lényege” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 358. o.).

Milyen lenyűgöző, hogy emberként Jézus, az Isten Fia ezek által az emberek által kapott vigasztalást és bátorítást, akik maguk is tudják, milyen osztozni a szenvedésben és csüggedésben. Lukács feljegyzí, hogy „*dicsőségben megjelenve, élete végéről beszéltek, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie*” (Lk 9:31, RÚF). Az itt használt „*beteljesedni*” szó fordítható úgy is, hogy „betölteni”. Ebből egyértelműen következik, hogy az emberiség megmentéséhez Jézus halála elkerülhetetlen volt. Nem csodálkozhatunk, hogy a menny szükségesnek látta a Megváltó bátorítását, akinek ilyen teher nyomta a vállát. Másrészt azon túl, amit addig hallottak és láttak, Péternek, Jakabnak és Jánosnak még több oka lett, hogy higgyenek benne. A felhőből hallatszó hang is egészen biztosan bátorító lehetett, miután legyőzték kezdeti félelmüket. Sok mindent elárul a helyzetről, amikor „*Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: „Keljetek fel, és ne féljeteK”* (Mt 17:7, RÚF)! Még akkor is, annak tudatában, hogy mi várt rá, Jézus vigasztalta és bátorította a tanítványait.

Nem számít, kik vagyunk, milyen erős a hitünk és az elkötelezettségünk, időnként mindannyiunknak szüksége van bátorításra. Ez azt is jelenti, hogy egy ismerősünk éppen támogatásra szorul. Kít ismersz, akinek most a te megerősítésre lenne szüksége?

május 19.

JÉZUS ÉS A TEMPLOMADÓ

Olvassuk el Mt 17:24-27 verseit! Milyen esemény játszódik itt, és mit mond el mindez nekünk Jézusról?

Habár minden zsidónak kötelező volt fizetni a templomadót, a papok, a lévíták és a rabbik kivételnek számítottak. Ezzel a kérdés, hogy kell-e fizetnie Jézusnak az adót, vagy nem, tulajdonképpen a szolgálatának megkérdőjelezése is volt egyben. Ellen G. White leírja: ebben a helyzetben Péter elszalasztotta a lehetőséget, hogy bizonyosságot tegyen Jézus abszolút hatalmáról. „A begyűjtőnek adott válaszával – hogy Jézus kifizeti az adót – gyakorlatilag szentesítette azt a Róla alkotott helytelen felfogást, amelyet a papok és vének igyekeztek átvinni a köztudatba... Ha a papok és lévíták kivételezettek voltak a templommal való kapcsolatuk miatt, mennyivel inkább Ő is az, akinek a templom Atyja háza volt” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 366. o.).

Sokat tanulhatunk abból, hogy Jézus milyen kedvesen felelt Péternek. Ahelyett, hogy megalázta volna, finoman rámutatott hibájára. Majd a helyzetet, amelybe Péter hozta, igyekezett a legkreatívabban alakítani. Ahelyett, hogy egyszerűen kifizette volna az adót – ezáltal elismerve kötelezettségét –, kivételes utat választott: egy hal szájából vetette ki hozzá a pénzt.

Ez a csoda nem volt mindennapi. Ez az egyetlen alkalom, amikor Jézus látszólag a saját javára tett csodát, de ez csak a látszat. Valójában így mutatta be mindenkinek, hogy hatalmas van nemcsak a templom, de az egész teremtett világ felett.

Emberileg mennyit érthetünk meg ebből a csodából? El tudjuk képzelni, hogy vajon mi cikázott át Péter agyán az események közepette, amelyeket egyébként ott átélt, amikor a zsinórt a vízbe vetette, és kifogott egy halat, a szájában pont annyi pénzzel, mint a hiányzó templomadó?

Habár sem Jézusnak, sem a tanítványoknak nem kellett volna adót fizetnie, Jézus mégis megtette, hogy elkerülje a szükségtelen vitákat. Milyen módon simíthatjuk el a nehéz problémákat, különösen, ha nem életbe vágóak, azért, hogy a felesleges konfliktusokat elkerüljük?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A történet, amelyben Jézus Péterrel fogatja meg a halat, szájában éppen a kellő pénzösszeggel, rendkívüli, annyira, hogy néhány tudós vitatja annak valóság-tartalmát. Szerintük mindez csupán egy „népmesei töredék”, egy édes kis tanulmányos történet, semmi több. Azonban ezt a magyarázatot mindenképpen el kell vetnünk. Annyi bizonyos, hogy szemben az egyéb csodákkal (például betegek gyógyítása, vakok szemének megnyitása, halottak feltámasztása, tömegek táplálása) ez a történet eltér a szokásostól. A Szentírásban azonban megtalálható még az úszó fejszefej (2Kir 6:2-7), a száraz mezőn a nedves és a nedves mezőn a száraz gyapjú története is (Bír 6:36-40), vagyis a Bibliától nem idegenek az ilyen természetű történetek. Miért nem adta csak úgy oda Jézus Péternek az összeget, hogy fizesse be? Miért tartott szükségesnek egy ilyen látványos megoldást egy relative kis probléma esetében? A szöveg erről semmit nem mond. Azonban, ahogy a tanulmány említette, mindez Isten felmérhetetlen hatalmát mutatja, ami viszont nem kell, hogy meglepjen bennünket. Hiszen folyton látjuk elképesztő hatalmát. Már pusztá létezésünk is, amely egyébként sokkal jelentékeltenebb, mint a látható kozmosz teljessége, lenyűgöző kiabrázolósa az Isten hatalmának. Ha Isten ezeknek a létrehozására képes volt, nem lehet probléma egy adott összegnek egy bizonyos hal szájába való helyezése sem. Bár más összefüggésben, Pál jól ragadja meg ugyanezt a gondolatot: „*Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai*” (Róm 11:33, RÚF)! Máté beszámolója csupán az igazság egy újabb kiabrázolósa.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Péter küzdelme, hogy alávesse akaratát Isten akaratának, egyben a mi problémánk is. E küzdelem igen erőteljes metaforáját találhatjuk Malakiás 1. fejezetében, ahol Isten azt kéri Izraeltől, hogy ha áldozatot hoznak, az csak az áldozatra szánt dolgok legkiválóbbjai közül legyen. „*Pedig lopott állatot hoztok, vagy sántát és bénát. Ha ilyen áldozatot akartok hozni, nem kívánom tőletek! - mondja az Úr*” (Mal 1:13, RÚF). Miért fontos Istennek, milyen áldozatot viszünk neki? Mert szeretné, ha rábíznánk mindazt, amihez a legjobban ragaszkodunk. Mely dolgokhoz kötődsz legjobban? Hogyan tudnád azokat átengedni Istennek?
2. Gondolj vissza arra, hogyan kezelte Jézus a templomadó kapcsán kialakult helyzetet! Nem engedte elmérgesedni a vitát, inkább lenyugtatta. Mit tanít mindez életünk napi konfliktusairól, amelyekbe újra és újra belekerülhetünk? Honnan tudhatjuk, mikor van itt az ideje a beszédnek és mikor a hallgatásnak?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: PÉTERI PERCEK

Mennek a napok könyörtelen.
Az emlékek közt itt-ott megállunk.
Sír a lélek akkor, mikor fáj,
mert bizony, sokszor hibázunk.

A lélek álmodó csendjében
jajdul egy régi fájdalom:
nem úgy akartam én akkor...
De... De mást diktált az alkalom.

- Hány „Nem így akartam!” kiált,
és fáj, fáj. Uram előtt sírok.
- Péteri percek. Uram! Te tudod...
Én szeretlek. De mégis elbukom.